

СТИХОТВОРЕНИЯ

ТРЕЗВИ ЧУЧЕНИЦИ

Две мишки

Отпаша при полската мишка една
важна домашна мишка от града.
Полската мишка дава на гостини-
ката съ какво има по полето:
граш и жито.

Важната мишка гризела и казава:
— Затова си ти така слаба, за-
щото изрешиш много бедно. Ела
при меня да видиш какви ние жи-
вимъ.

Отпаша и полската мишка на го-
сти. Донесоха предъ пода ношата.
Хората се захраниха и си легнаха.

Важната мишка изеде ния дум-
ката гостиницата си и донесе съ по-
качата на масата. Полската мишка
не била видяла никога такова яде-
нети и не знаела отъ кой да започ-
не. Тя казава:

— Прана си, нашитъ животъ е
живя въ града.
Едва шо казава те това, чулъ се
шурт и въ стаята възлезъ чор-
къкъ съ свѣтъ. Нощтъ миешонова.
Машинотъ се измалаша и се скрия
въ една дупка ни жини ни мъртви.

— Какво е това въ ржката му?
— повтаря полската мишка.
— Това е миешонова, — казава
домашната мишка — съ тия миеше
ловия хората съ изловяна и поуби-
вля много наши брати.

— Не, — казава тогава полската
мишка — жонтъ животъ въ полето е
по-добър. Машкар азъ и да нѣ-
мамъ сладки яденети, но затоа нѣмъ
нѣмамъ и такъвъ страхъ.

Левъ Толстой

Царь Алкоголь съ аржаката си

Прокътъ за чирмачка фирма

СЛЪПИЯТЪ КОНЬ

Живялъ въ единъ градъ търго-
вецъ. Той ималъ хубавтъ конь
и съ него ходялъ по всичкитъ
си работи. Търговецъ веднакъ да
отиде въ другъ градъ да вземе
паря.

Отпашъ търговецотъ, вземъ
парятъ и тръгналъ за дома си. Па-
мятъ му минавалъ презъ гора. Въ
гората го нападнаха разбойници.
Едва се спасилъ той благодарение
на добрия си конь. Изтърпелъ се
конякъ отъ разбойникитъ и съ
всички сили избягалъ съ господаря
си дома. Обещалъ тогава търгове-
цятъ, че никога нѣма да забрани
таи усугуби ше храни коня и ще
се грижи за него до самата му
смертъ.

Спасилъ конякъ господаря си,
но повредилъ, изглежда, себѣ си,
отъ бурното бѣгане. Започналъ той
да куца и скоро смелъ това осъ-
дителъ. Не можъ неще да върши
никаква работа. Започна тогава
на търговеца да му съ свиди хва-
ната. Започвалъ да хранятъ не-
малко слѣпийтъ коня, а после и

това почнало да му се свиди и той
започналъ на единъ работникъ да
извои коня на ушката и да затво-
ри вратата.

Било зима. Работникътъ изго-
вилъ коня, както започналъ госпа-
дарятъ. Дяло стоялъ конякъ презъ
вратата съ отпусната талка, очак-
валъ, че ще го пушатъ. Настъпила
нощъ, неизривалъ конякъ, отпа-
налъ, а все стои презъ вратата.
Най-наконецъ разбърка, че нѣма да го
пушатъ, и тръгналъ по ушката.

Слѣпийтъ коня въбрѣлъ съ обитъ-
ната ния, като думелъ земакъ и
стенялъ и търсѣлъ храни. Трѣвалъ
стиска слѣпо. Но никога не на-
мерялъ бедникъ: всичко било покрито
съ снѣгъ.

Така едва се завѣзвалъ той до
пашава. Срѣдъ пашава имало
стъблѣ съ камбана. А въ той градъ
отъ много време имало обичай всѣ-
ки, който се нуждалъ отъ пашава
или му се случилъ нещастие, да
звънѣи съ камбаната. На звъна се
прицѣлявалъ на пашава хора и ста-
репийнитъ на града и разгаждали

Вие, вино и ракия,
бѣсайте отъ насъ далече,
мамошо не ще ви пишемъ,
отъ сега нататъкъ аще!

И живототъ нѣмъ полжавалъ
тѣмъ малкитъ ржачица!
Той каквотъ си да казва —
ниъ сме трезви чученици!

Владъ Милашовъ

Я Н К А

Крехкико да се засмѣешъ,
Да се до Филипъ чуешъ,
До Филипъ чуешъ боляринъ*.
Янка майли си думаше:
— Морь, мале, морь, мале,
Машкар е Филипъ боляринъ,
Не ца го, миле, не ца го;
За Филипъ казватъ хората:
На живототъ е беклевишъ,
На ражката делавешъ,
Коя се Филипъ опие,
Майка си зони съ ножове,
Баща си зони съ вицове.
Не ца го, мале, не ца го!

Народна алегория

* Сукмаръ — Извѣстията нѣмото за свѣтло до стаята на кашата. *Пошъ свързата *)
Беклевишъ — гонящъ полицаи. *) Делавешъ — зѣбъ, бръкъ.

ГАТАНКА

На висока планина обори,
съ една врата и съ шесть прозори.
Презъ вратата се внасъ трепета,
да провора пушатъ сайбанама,
други два са за въздуха тѣло,
трети два са за вѣнчане само.

Бѣлъ обори има чудно конче,
чудно конче, чудно викроче,
шонъ го хвощъ — то аржакъ ражката
да те носи аржакотъ по земата,
въ нѣмъ аржакотъ презъ денети полета,
въ нѣмъ прескача презъ денети морета.

Асѣвъ Развѣтничковъ

Лимонада или ракия

Въ Рибарица Стовъ е средина
съ почта забравени си братовчедъ
Михантъ. Могатъ ли да не се по-
чернятъ!

О, жонъ и здравъ мой бра-
товчедо, казваше Михантъ.
— На здраве!

Та ти шо стѣна, знача. Хай-
да да зарежемъ, дай нѣмо по слѣва!

Коготъ се качи на колата, въ ко-
то караше содолмонизация стѣ-
ла къмъ Тетевенъ. Стовъ уеши,
както се погубва въ мисло.

— Май че съмъ конгресарианъ,
си продума той и ибжакотъ леко смѣ-
нече по паря въ сърдито. Но нѣ-
маше време за бѣгане. Камшиктъ
пѣлесе, кончето да изгуба и пѣлава
съ содомомъ и зѣбъ деня стѣла
кода се понесе съ стѣнѣне, трѣсъкъ
по тѣшото и неравно шосо.

Патъкъ отиваше вилото, конче-
то само бѣреше, запото се ар-
жакотъ къмъ града, гдето го чакаше
жонъ, а и Стовъ не спираше съ
покачаниятъ:

— Дийн — и вѣтхоние кампаня.
Колата се измалаша на иб-
колко пѣти къмъ странничитъ око-
ни. На ибколко пѣти пироната наг-
форма си, стѣлата едва не закъчи
театрафронтъ стѣлбоне и само са-
мо пострѣляше на аржакитъ елава
не изхвърри разтрѣвожитъ под-
панаша стѣла отъ кинитъ имъ. Но
Стовъ все караше и караше. Даже
и запъ итѣсон:

— Писемъ, писемъ, писемъ,
Дамъжаканъ сушошъ...

Но ето, че кончето не можа да
направи правилнѣ зарой. Дѣтното
предъ колото нѣмѣ въ страннична
окопѣ. Веднакъ следъ него азѣле
и задното колело. Колата силно хлѣ-
на и се обрѣна. Вончѣтъ къси съ
содолмонизация стѣла съ вѣтхон-
на земакъ. Чу се страшно гур-
мѣше, както се изгубиха бѣмѣи.
Но земакъ се раскиа лимонада, която
оцѣпѣ пѣти, като се бѣше изар-
жонено страшно, съравно прѣстѣлание.

Стовъ се калѣтѣна ибъ подъ
стѣлата и се откъсна отъ прѣза.
Пашото на лѣвѣта бѣше оскѣсно и
ржаката окривяна. Отвѣждалъ той
изтрѣтенъ и дълго гледа разрушената
си стѣна, зарадъ колото трѣбваше
да работи ам-тре мѣсина.

— Ама жакъ ми е, — си казва гла-
сно, — Карамъ лимонада, а се черпя
съ ракия. Шѣше да да стане тѣ-
лакъ, ако се бѣше черпѣла съ
мѣта стома!

Помисли и самъ си отговори:
— Разбира се, не пѣше да стане.

А. р. Ст. Каналевъ

въ какво се състои работата.
Достигналъ конякъ до стѣблѣ,

аржакотъ, камбаната зазвѣчѣла и
накъ града се разнесълъ смелъ и
поаржакитѣлѣ аржакъ. Сѣрбия си
на пашава хора, позвали коня за
търговеца. Имаша старивийнитъ
търговецотъ и той донѣлъ на па-
шата. Хората му разказвали какъ
звѣмѣлъ коня му.

Засервалъ се търговецотъ и му
стѣло зѣбѣ за коня. Приналь
той презъ хората, не му се смѣлѣлъ
хранията и затоа го извои отъ
злора обрѣжикотъ го на града смъртъ.
И прибралъ той отново сайбна
копѣ.

За да си споминѣ по-често за
това, че Богъ започна да бѣде-
мъ милостива и къмъ животинитъ,
хоратъ отъ той градъ издѣлава
на камъкъ храниа какъ слѣтъ
къмъ звѣна съ камбана и пѣлъ жр-
тичната — надѣше съ слѣдитъ сно-
ва отъ свѣшеното писание: «Пра-
вѣднѣте има милостъ къмъ живота
на неправедни е жестоко!»

И поставилъ той камъкъ на
пашава при стѣблѣ за попка.

Прѣсвѣтъ П. П.